

Bliver dets Deeltagelse i disse Forhold, saavidt jeg seer, til en virkelig Amtsraadsgjerning, og jeg maa da være ganske enig med de ærede foregaaende Talere, der have udtalt, at det smukke Princip, der hidtil har holdt Amtsraadet i høi Anseelse her i Landet, let vil lide en Svækkelse ved at fastsætte Godtgjørelse for dets Gjerning. Jeg skal dertil sige, at det fra de ærede Taleres Side, der bekæmpe Vædringsforslaget, egentlig synes at være Tanken, at man alvorligt bør reise dem, der misbruge Amtsraadets Tid og Stilling, reise det, at Nogen ubesøjet kræver Amtsraadets Dom, og derved forarsager, at Amtsraadets høie Medlemmer udsættes for at maatte reise mange Mile forgjæves. Den egentlige Erstatning for Reisedag er det ikke, som ligger dem paa Sinde. Men dersom det er Tanken, forekommer det mig, at man ligesvem bør udtale det, og dermed sætte en ganske anden Bestemmelse ind i Lovet end Erstatning for Befordringsudgifterne. Det Naturlige vilde være at fastsætte en Mulet, synes mig, naar det er en saadan Tanke, som skal ligge i Lovens Bestemmelser i den heromspurgte Henseende. Det var iøvrigt ikke med Hensyn til dette Vædringsforslag, at jeg har bedet om Ordet, men jeg vilde tillade mig en Henstilling til det ærede Udvalg, iøvrigt i fuld Overensstemmelse med, hvad den høitærede indenrigsminister har bemærket med Hensyn til Vædringsforslagene under Nr. 1 og 2 ad § 7. Det er fuldkommen rigtigt, naar den høitærede Minister har bemærket, at det i vor Retsforfatning er et ganske almindelig Princip, at der med Hensyn til Beregningen af latalia appellationis, det er den Frist, inden hvis Udvalg Paaanke til høiere Instants skal finde Sted, ikke tages Hensyn til Dommens Forlyndelse, men altid — jeg troer at kunne sig altid — til Dommens Afgjælse. Vist er det idetmindste, at med Hensyn til vore almindelige Proceslove er det stedse Reglen, at det er fra Dommens eller Kjendelsens Afgjælse, at Fristen beregnes. Det er ligeledes ganske rigtigt, som den ærede Minister har gjort opmærksom paa, at selv i specielle Love; f. Ex. om Landvæsen-commissioner bestemmes Fristen fra Kjendelsens Afgjælse. Hvad der burde rettes i Loven i saa Henseende, burde derfor vistnok finde sin Plads

i § 2. Ligesom Loven af 30te December 1858 om Landvæsen-commissioner paahyder, at de Vedkommende, hvis Retsforhold skal finde sin Afgjælse, skulle tilsiges til at paahøre Kjendelsens Afgjælse, saaledes burde noget lignende vistnok ogsaa bestemmes her. Man havde naturligtviis ogsaa en anden Udvei. § 2 i Lovudkastet ender med, at i fornødent Fald skal man lade forkynde for alle Paagjældende, hvad der er blevet kendt for Ret; det vilde være naturligt, om man her havde sagt, at der altid skulde finde Forlyndelse Sted, og havde sat en Tidsfrist, inden hvilken denne Forlyndelse skulde finde Sted, saa vilde vi i denne Lov ganske gjenfinde vor Proceslovs almindelige Fordringer, Afgjælsedagen, som begyndende Frist for Appelbegjæring, og Forlyndelsen for den Paagjældende, saa at han ikke kan forblive uvidende om Dommens Afgjælse. Om det nu ogsaa er en speciel Lov, der foreligger, troer jeg dog ikke, at man bør fravige den almindelige Landslovs Betragtning af disse Forhold. Jeg henstiller disse Bemærkninger til det ærede Udvalgs Overveelse. — Med Hensyn til Vædringsforslaget til § 8 under Nr. 1 og det dermed i uadskillig Forbindelse staaende Forslag til § 3, kan jeg ikke nægte, at jeg deler Udvalgets Ansættelse. Jeg seer ikke, at der er nogen Grund til at udelukke fra Afgjærelsen, dersom de Paagjældende kunne blive enige derom, saadanne Tvistmaal, som de, der omtales i Vædringsforslaget. Indsigelser af denne Natur kunne reises fra en Enkelt af dem, der allerede deeltage i Forhandlingerne for Sogneforstanderskabet, som altsaa allerede ere Parter i Sagen, og ville da ikke kunne holdes ude, efter som de falde sammen med hele Spørgsmaalet om de Paagjældendes Veipligt; men de kunne endvidere reises fra Trediemands Side. Forsaavidt det Sidste er Tilfældet, at altsaa Trediemand møder, kan hans Paastand gaae ud paa, at han er berettiget til Deel i Veien; den ærede Minister meente da selv, at der Intet vilde være til Hinder for at betragte en saadan Trediemand som Part, eftersom hans Paastand tillige vilde medføre Forpligtelse for ham til at deeltage i Veipligten, i Veiens Vedligeholdelse; men det maa dog herved bemærkes, at en saadan Trediemand, der ikke fra først af